

Arrest

**nr. 174 368 van 8 september 2016
in de zaak RvV X / IX**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 10 juni 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 7 mei 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 augustus 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 augustus 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché K. PAPPAERT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 10 juli 2013 werd door de verzoekende partij een aanvraag met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ingediend. Deze aanvraag werd op 7 mei 2014 onontvankelijk verklaard. Deze bestreden beslissing werd op 10 mei 2014 betekend. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 10.07.2013 werd ingediend door:

AMB (N° R.N. xxx)

Geboren te Vladikavkaz op (...)1983

* Ook gekend als:

AL (°(...))1983 te Vladikavkaz)

+ wettelijke vertegenwoordiger van

PB (°(...))2007 te Antwerpen)

PJ (°(...))2009 te Veurne)

PM (°(...))2013 te Oostende)

Nationaliteit: Russische Federatie

Adres: (...) 8600 DIKSMUIDE

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

De elementen van integratie – met name dat verzoekster sinds mei 2007 in België verblijft, dat zij Nederlandse taallessen heeft gevolgd, dat zij een cursus maatschappelijke integratie heeft gevolgd, dat zij werkbereid is, dat zij reeds gewerkt heeft, dat zij een arbeidskaart, een overeenkomst van een stage en een arbeidsovereenkomst voorlegt – behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Deze elementen kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980. Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Betrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en in het kader van de procedure conform artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en dat zij bij een negatieve beslissing het land zou dienen te verlaten. Verzoekster diende een eerste asielaanvraag in op 07.05.2007 onder de naam 'AL', die werd afgesloten op 30.05.2008 met de beslissing 'weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op 29.07.2008 diende verzoekster een tweede asielaanvraag in, ook onder de naam 'AL'. Bij het gehoor op het CGVS gaf betrokkene vervolgens toe dat haar echte naam 'AMB' is en dat de door haar voorgelegde geboorteakte en studentenkaart vervalst zijn. Deze asielaanvraag werd afgesloten op 20.11.2009 met de beslissing "weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming" door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De duur van de procedures – namelijk 1 jaar voor de eerste asielprocedure en 1 jaar en 4 maanden voor de tweede asielprocedure – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000).

Op 27.10.2009 diende verzoekster een aanvraag conform artikel 9ter in, eveneens onder de naam 'AL', die ontvankelijk verklaard werd waardoor betrokkene in het bezit werd gesteld van een tijdelijk verblijf (A-kaart) op 17.08.2010. Op 29.08.2011 legde betrokkene dan haar echte paspoort voor en vroeg om aanpassing van haar gegevens. Op 03.10.2013 werd het tijdelijk verblijf van verzoekster stopgezet en werd geoordeeld dat het verblijf van verzoekster niet langer noodzakelijk was om de nodige medische verzorging van haar dochtertje J. te verzekeren. Het feit dat verzoekster van augustus 2010 tot oktober 2013 in het bezit was van een geldige verblijfsvergunning in het kader van artikel 9ter, vormt echter geen buitengewone omstandigheid voor wat de aanvraag 9bis betreft. Verzoekster was op de hoogte dat dit verblijf mogelijk slechts tijdelijk werd toegestaan om de noodzakelijk medische zorgen te kunnen verzekeren en dat dit verblijf zou worden stopgezet indien geoordeeld zou worden dat dit niet langer noodzakelijk was. De procedure 9ter is een afzonderlijke procedure waarop verzoekster zich beroepen

heeft, die nu niet verhindert dat verzoekster zich tijdelijk naar het land van herkomst zou begeven om de aanvraag conform de geëigende procedure bij de bevoegde ambassade aan te vragen.

Het feit dat verzoekster zich ondertussen verder geïntegreerd heeft en dat haar kinderen hier schoolgaand zijn, vormt evenmin een buitengewone omstandigheid die niet verhindert dat verzoekster zich tijdelijk naar het land van herkomst zou kunnen begeven. De elementen van integratie zijn lovenswaardig, maar vormen geen buitengewone omstandigheid aangezien verzoekster steeds op de hoogte is geweest van het feit dat het verblijf haar mogelijk slechts tijdelijk werd toegestaan in het kader van artikel 9ter. Deze elementen kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980. Met betrekking tot de scholing van de kinderen dient nog opgemerkt te worden dat de scholing slechts werd toegestaan tijdens de asielprocedures en tijdens het tijdelijke verblijf in het kader van artikel 9ter om het verblijf van de kinderen toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. De oudste zoon van verzoekster is 6 jaar geworden op 25.05.2013 en haar twee andere kinderen zijn respectievelijk 4 jaar oud en 7 maanden. Kinderen jonger dan 6 jaar zijn niet schoolplichtig in België (arrest Raad van State van 11 maart 2003 nr. 116.916). Het argument dat een terugkeer zware en nefaste gevolgen zou hebben voor de kinderen, dat alle geleverd inspanningen en de schoolloopbaan teniet zouden worden gedaan, kan dan ook niet weerhouden worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene toont niet aan dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Verzoekster toont niet aan dat zij zich niet tijdelijk met haar kinderen naar de bevoegde ambassade in het land van herkomst zou kunnen begeven.

In de aanvraag wordt verwezen naar artikel 3 van het Internationaal Verdrag voor de Rechten van het Kind, waarin gesteld wordt dat rekening gehouden moet worden met het hoger belang van de kinderen, en dat een gedwongen terugkeer de kinderen persoonlijk zal krenken en schaden, temeer omdat de jongste twee kinderen in België geboren zijn. De verwijzing naar artikel 3 van het IVRK kan niet weerhouden worden als een buitengewone omstandigheid aangezien niet aangetoond wordt op welke wijze er sprake zou zijn van een schending van dit artikel indien verzoekster met de kinderen terugkeert naar het land van herkomst. Het is immers in het belang van de kinderen dat de familiale cel niet verbroken wordt en dat zij samen met hun moeder gevolg geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Artikel 3 van het kinderrechtenverdrag, dat een zeer algemene bepaling omvat, mag bovendien niet zo geïnterpreteerd worden dat het de toepassing van andere, meer specifieke wets- of verdragsbepalingen zou uitsluiten. Het feit dat de twee jongste kinderen in België geboren zijn, wijzigt deze vaststelling niet. Verzoekster maakte zelf de keuze om twee maal een asielaanvraag in te dienen in België en wist dat haar verblijf mogelijk slechts tijdelijk werd toegestaan. Verzoekster was steeds op de hoogte dat zij bij een negatieve beslissing het land zou dienen te verlaten met haar kinderen.

In de aanvraag 9bis wordt aangehaald dat de kinderen van verzoekster erkend werden door de heer PVD (R.R.: xxx – OV 6325649), die erkend werd als vluchteling in België, waarbij de erkenningsaktes zich in het dossier bevinden. Er wordt echter op geen enkele manier aangetoond dat verzoekster een relatie zou hebben met de heer P, of dat er sprake zou zijn van enig contact tussen de kinderen en de heer P, die woonachtig is te Hasselt. Nergens in het dossier wordt enig bewijs voorgelegd dat de heer P. financiële of emotionele banden zou hebben met de kinderen van verzoekster. Het loutere feit dat de kinderen erkend werden door een persoon die erkend werd als vluchteling, vormt geen buitengewone omstandigheid die verzoekster zou verhinderen samen met de kinderen tijdelijk terug te keren naar het land van herkomst. Opdat er sprake zou kunnen zijn van een schending van art. 8 EVRM, moet betrokkene aantonen dat er sprake is van een dermate hechte familieband. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie (R.v.V., nr. 11.801, 27.05.2008).

Verder meent de advocaat van betrokkene dat zijn cliënte volgens artikel 9 van de wet van 1980 zijn verzoek moeten richten tot de diplomatieke vertegenwoordiging van België in het land van verblijf, welk volgens hem België is. De wet stelt echter woordelijk: "Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland." België is volgens de Belgische wetgeving vooralsnog niet het buitenland.

Verder dient er op gewezen te worden dat er wel degelijk de mogelijkheid bestaat om een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen op basis van humanitaire omstandigheden bij de Belgische

diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. Dezelfde argumenten die in de aanvraag art. 9bis worden aangehaald als elementen ten gronde kunnen hernomen worden in de aanvraag art. 9.2. Dat de Vreemdelingenwet niet uitdrukkelijk voorziet in de mogelijkheid om een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen op basis van humanitaire omstandigheden betekent niet dat een dergelijke aanvraag uitgesloten wordt of niet behandeld zou worden. Art. 9, alinea 2 van de Vreemdelingenwet stelt enkel dat de machtiging aangevraagd dient te worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland, doch bepaalt niet de gronden waarop de aanvraag gesteund moet zijn.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoekster haar beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van de materiële motiveringsplicht, artikel 9bis van de vreemdelingenwet en artikel 3 van het EVRM. Er is tevens sprake van machtsoverschrijding en/of afwending. Zij betoogt:

“In de bestreden beslissing wordt gesteld dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid uitmaken die toelaat dat de aanvraag in België wordt ingediend en dit meer specifiek omdat: de ingeroepen elementen van integratie vormen geen buitengewone omstandigheid, de opeenvolgende procedures asiel en medische regularisatie zijn geen buitengewone omstandigheid, het feit dat de kinderen schoolgaande zijn is niet buitengewoon er is geen schending van art. 3 Kinderrechtenverdrag, het feit dat de kinderen erkend zijn door de heer PV is onvoldoende als buitengewone omstandigheid, er is geen bewijs van schending art. 8 EVRM, de nefaste gevolgen van een terugkeer voor de partner worden niet aanvaard. Dat in de bestreden beslissing ten onrechte geen rekening wordt gehouden met alle elementen die bestonden op datum van de aanvraag en ook nog op heden; Feit is dat de aanvraag volledig rechtsgeldig is en kon ingediend worden door verzoeker en dit als dusdanig ook zo is gebeurd. Dat het geenszins opgaat om dit verzoek op basis van humanitaire redenen, zomaar niet te onderzoeken en ook niet de humanitaire redenen zomaar af te wijzen als beweerdelijk niet relevant. Dat het geenszins opgaat talrijke zaken te gaan beweren zo o.m. alsof er geen hechte familieband wordt bewezen edm. terwijl het bewijs voorligt dat de vader die erkend vluchteling is over een periode van 6 jaar drie kinderen erkend heeft en er ook in werkelijkheid wel degelijk een hechte band is tussen verzoekster, haar kinderen enerzijds en de vader anderzijds, hetgeen ook reeds blijkt uit het feit dat er drie kinderen zijn in een tijdsperiode van verschillende jaren. Dat dergelijke manier van handelen tot gevolg heeft dat tal van elementen zomaar buiten beschouwing worden gelaten en de procedure art. 9 BIS VW volledig wordt uitgehold. Dat in dit verband nog dient opgemerkt te worden dat het één en ander des te prangender is gezien het feit er nog een zeer jong kindje is. Er is dan ook wel degelijk mogelijkheid voor verzoekster om de aanvraag art. 9 BIS VW in België in te dienen, en als verwerende partij dezelfde criteria hanteert in dit dossier als zij hanteert in andere dossiers bij een beoordeling ten gronde, dan dient vastgesteld dat verzoekster voldoet aan de voorwaarden voor regularisatie; De redenen die door verzoekster werden aangehaald als sterke sociale binding met België en verregaande integratie werden dan ook nooit afdoende beantwoord en de bestreden beslissing is in strijd met art. 9 BIS Vreemdelingenwet in de mate waarin hiermede geen rekening wordt gehouden. Dat in de bestreden beslissing sprake is van een erkenning van de kinderen, doch er in werkelijkheid niet enkel de erkenning is maar ook de gezinsvorming, de dagdagelijkse contacten, de hechte familieband. Dat verzoekster dienaangaande verschillende aanvullende stukken voorlegt zoals daar zijn:

- Verklaring sociaal assistent OCMW DIKSMUIDE (stuk 3)
- Verklaring apotheek H. (stuk 4)
- Verklaring medewerker burgerzaken Stad DIKSMUIDE (stuk 5)
- Verklaring LV (buren) (stuk 6)
- Verklaring Kinderdagverblijf P.(stuk 7)
- Betalingsbewijzen onderhoudsgeld voor de drie kinderen (stuk 8)
- Verklaring burens (stuk 9)
- Verklaring plaatselijke consulent CM (stuk 10)
- Verklaring Vrije Basisschool Sint Niklaas (stuk 11)

Dat uit deze documenten onmiskenbaar blijkt dat er wel degelijk een goede band is tussen verzoekster, haar kinderen en de heer VP. De motivering van de dienst Vreemdelingenzaken is op geen enkele wijze afdoende, nauwkeurig en volledig. In de bestreden beslissing wordt de jarenlange relatie en hechte band met de partner, gezinsvorming en integratie zomaar aan de kant geschoven hetgeen totaal onredelijk is. De vraag rijst welke redenen als buitengewone omstandigheid kunnen aanvaard worden als zelfs deze elementen er niet kunnen toe leiden dat de aanvraag art. 9 BIS VW rechtsgeldig in België kan worden ingediend. Dat in de bestreden beslissing ten onrechte wordt gesteld alsof verzoekster een andere procedure zou moeten volgend, terwijl een terugkeer totaal onmogelijk is gezien haar band met dhr. VP, die erkend is als politiek vluchteling en met wie zij ook drie gemeenschappelijke kinderen heeft. Het jongste kind is bovendien nog geen jaar oud, zodoende dat een zelfs tijdelijke scheiding tussen het kind en de moeder onmiskenbaar grote gevolgen zal hebben, aangezien algemeen geweten is dat de vertrouwensband tussen moeder – kind vooral in de eerste levensjaren, meer specifiek de eerste drie, worden gevestigd. Indien in deze jaren iets misloopt, heeft dit onmiskenbaar gevolgen voor de toekomst, en dit tot vele tientallen jaren later, zodoende dat thans niet kan verlangd worden dat verzoekster zomaar man en kinderen achterlaat om een aanvraag te gaan indienen in het land van herkomst, terwijl geweten is dat deze voorgestelde procedure verschil -lende maanden zal duren, en de tijdelijke scheiding meer dan een half jaar zal duren en er bovendien gegarandeerd problemen zullen zijn doordat Dergelijke omstandigheden zoals hierboven geschetst zijn in alle redelijkheid voldoen -de om verzoekster toe te laten de aanvraag in België in te dienen. Er is duidelijk sprake van machtsoverschrijding en/of afwending."

In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van de materiële motiveringsplicht, artikel 9bis van de vreemdelingenwet, het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur. Zij betoogt:

"Dat ten onrechte in de bestreden beslissing de ingeroepen redenen zomaar worden afgewezen en wordt gesteld dat verzoekster haar aanvraag onontvankelijk zou zijn. Dat nochtans buitengewone omstandigheden aan de orde zijn die wettigen dat de aanvraag art. 9 BIS VW in België wordt ingediend. Dat zowel de effectieve gezinsvorming van verzoekster met dhr. VP, erkend vluchteling (zie hoger) als medegaande sterke integratie (zie verder) als buitengewone omstandigheid dient te worden aangenomen. Dat verzoekster thans nog tal van aanvullende stukken voorlegt die de verregaande integratie van zowel haarzelf als haar kinderen ondersteunen bovenop de reeds voor -gelegde stukken. Zie stukken 12 tem. 23 bewijsstukken inzake integratie. Onder buitengewone omstandigheid wordt in het algemeen verstaan die omstandigheden die het voor de vreemdeling bijzonder moeilijk maken om terug te keren naar het land van oorsprong om de bedoelde vergunning aan te vragen. (cfr. R.v. St., nr. 103.410, 8februari 2002, Rev.dr.étr.2002, afl. 117, 133; R.v.St. (11e kamer), nr. 93.760, 6 maart 2001, A.P.M., 2001, 79; R.v.St. (11e kamer), nr. 92.410, 18 januari 2001, A.P.M., 2001, 33). Dat art. 8 EVRM bepaalt dat het recht op eerbieding van het gezinsleven een basisrecht is. Art. 3 EVRM stelt " Niemand mag onderworpen worden aan foltering en noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen." Dat verzoekster omwille van buitengewone omstandigheden met België een werkelijke band heeft:

- *er is sprake van een verregaande integratie*
- *de partner van verzoekster is erkend politiek vluchteling en heeft legaal verblijf voor onbepaalde duur*
- *er zijn drie kinderen die erkend zijn door de vader*
- *er is gezinsvorming, er zijn drie kinderen*
- *de kinderen zijn schoolgaand*

Dat ingeval verzoekster naar haar land van herkomst terug dient te keren, dit het gezin van verzoekster ten zeerste ontwricht, doch deze argumentatie ten onrechte niet werd weerhouden. " Voor de toelating of de weigering van het buitengewoon rechtsmiddel waarop art. 9 bis van de vreemdelingenwet recht geeft, is het op grond van een regel van voorzichtig bestuur vereist dat de overheid de evenredigheid beoordeelt tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de in het 2e lid van de bepaling voorgeschreven bestuurlijke stap, en anderzijds haar min of meer gemakkelijke haalbaarheid in het individuele geval en de ongemakken die met de uitvoering ervan gepaard gaan, en dan vooral de risico's waaraan de veiligheid van de verzoeker en de integriteit van zijn gezinsleden zouden worden blootgesteld, als ze zich eraan onderwerpen. (Zie RVS, nr. 58.969, 1 april 1996, Rev.dr.étr. 1996, 742; T Vreemd., 1997, 29). Dat het internationaal Verdrag inzake de rechten van het kind bepaalt in art. 3: " Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instantie, bestuurlijke autoriteiten of wetgevendende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging. Dat de belangen van de kinderen van verzoekster geenszins gebaat zijn bij het terug naar Rusland moeten om daar een

aanvraag art. 9 BIS VW in te dienen. Wel integendeel, de kinderen bij een gedwongen terugkeer zich persoonlijk gekrenkt en geschaad zullen weten in hun persoonlijke ontwikkeling. Dat verder het onderbreken van het verblijf teneinde in het land van herkomst een aanvraag te gaan indienen jegens de Belgische diplomatieke vertegenwoordiging is bijgevolg niet alleen gevaarlijk, omslachtig, duur en onmogelijk maar zou bovendien zoals gezegd ook het onherroepelijk verlies van het merendeel van de argumenten die pleiten voor de continuering van het verblijf betekenen. Verzoekster verwijst naar het feit dat er is sprake van een langdurig verblijf met bewezen onophoudelijke en geslaagde inspanningen om zich in te werken in onze samenlevingsvorm. Hierdoor is zeer sterke sociale banden ontstaan met België en zijn autochtone bevolking. Verzoekster heeft verschillende stukken voorgelegd betreffende de door haar gerealiseerde integratie. Er is sprake van een buitengewone inzet. Zij heeft in het kader van huidige procedure nog aanvullend tal van bewijsstukken voorgelegd. Het staat vast dat als verzoekster en haar gezin thans gedwongen zouden worden terug te keren naar hun geboorteland, dat onvermijdelijk zware en nefaste gevolgen zou hebben voor de kinderen van verzoekster. Alle geleverde inspanningen en de volledige schoolloopbaan zou worden tenietgedaan en de gehele familie zou van voren af aan opnieuw moeten beginnen. Het is evident dat dit ten allen prijze dient vermeden. Door alle elementen te weigeren als zijnde buitengewone omstandigheid is er onmiskenbaar sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel en teven art. 9 BIS VW. Dat om dezelfde redenen als hogervermeld eveneens het bevel om het grondgebied te verlaten, dient vernietigd te worden.”

2.2. Omwille van hun inhoudelijke verwevenheid worden de twee door verzoekster aangevoerde middelen gezamenlijk behandeld.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidscontrole of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

In de bestreden beslissing wordt toepassing gemaakt van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn

omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Verzoekster kan niet worden gevolgd in het betoog dat de gemachtigde niet met alle elementen rekening zou hebben gehouden. Uit de bestreden beslissing blijkt dat werd ingegaan op de elementen van integratie, de opeenvolgende procedures asiel en de medische regularisatie, de scholing van de kinderen, artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag, de bewering dat de kinderen erkend zijn door de heer PV en de opgeworpen schending van 8 van het EVRM.

Aangaande de erkenning van de kinderen, de gezinsvorming, de dagelijkse contacten en de hechte familieband kan verwezen worden naar de bestreden beslissing waarin het volgende wordt gesteld.

"In de aanvraag 9bis wordt aangehaald dat de kinderen van verzoekster erkend werden door de heer PVD (R.R.: xxx - OV 6325649), die erkend werd als vluchteling in België, waarbij de erkenningsaktes zich in het dossier bevinden. Er wordt echter op geen enkele manier aangetoond dat verzoekster een relatie zou hebben met de heer P, of dat er sprake zou zijn van enig contact tussen de kinderen en de heer P, die woonachtig is te Hasselt. Nergens in het dossier wordt enig bewijs voorgelegd dat de heer P. financiële of emotionele banden zou hebben met de kinderen van verzoekster. Het loutere feit dat de kinderen erkend werden door een persoon die erkend werd als vluchteling, vormt geen buitengewone omstandigheid die verzoekster zou verhinderen samen met de kinderen tijdelijk terug te keren naar het land van herkomst. Opdat er sprake zou kunnen zijn van een schending van art. 8 EVRM, moet betrokkene aantonen dat er sprake is van een dermate hechte familieband. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie."

Er dient opgemerkt te worden dat de verzoekende partij aanvullende stukken voorlegt waaruit zou moeten blijken dat er wel degelijk een goede band is tussen verzoekster, haar kinderen en de heer VP. Deze documenten werden niet voorgelegd in de aanvraag van 10 juli 2013. Er kan de verwerende partij niet verweten worden dat er met deze documenten geen rekening werd gehouden. Bovendien kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. Van zodra immers betrokkene zich in haar land van herkomst in het bezit heeft gesteld van de documenten vereist om tot binnenkomst in het Rijk te worden toegelaten, staat het haar vrij zich opnieuw met haar partner te verenigen. Bijgevolg is de terugkeer naar het land van herkomst teneinde er een machtiging aan te vragen niet onverenigbaar met het recht op een privéleven. Verzoekende partij heeft niet aangetoond dat een terugkeer totaal onmogelijk is gezien haar band met dhr. VP met wie zij drie gemeenschappelijke kinderen heeft. De verwijzing naar het jongste kind en de stelling dat een tijdelijke scheiding tussen het kind en de moeder onmiskenbaar grote gevolgen zal hebben, kan evenmin aanvaard worden aangezien er geen sprake hoeft te zijn van een tijdelijke scheiding. Verzoekende partij kan er voor kiezen om samen met de kinderen terug te keren naar het land van herkomst om aldaar een

machting aan te vragen. Het betoog dat de voorgestelde procedure verschillende maanden zal duren wordt niet gestaafd met de nodige bewijsstukken.

Het is niet kennelijk onredelijk dat de verwerende partij oordeelt: *“Wat de opgeworpen schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoekster haar beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.”*

Verzoekende partij maakt met haar betoog niet aannemelijk dat de verwerende partij op een kennelijk onredelijke wijze haar aanvraag onontvankelijk heeft verklaard. Verzoekende partij maakt de schending van de aangevoerde bepalingen en beginselen bijgevolg niet aannemelijk.

De twee middelen zijn ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht september tweeduizend zestien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC